

Брандън Мъл „Чудоземия“

Кендра се бе загледала през страничния прозорец на големия семеен автомобил в короните на дърветата, които се бяха превърнали в петна с неясни очертания. Когато устремното движение ѝ дойде в повече, тя се извърна напред: взираше се в някое дърво и наблюдаваше как то се приближава бавно, профучава край тях, а после лека-полека се отдалечава.

И с живота ли беше така? Можеш да гледаш напред към бъдещето или назад към миналото, а настоящето отминава прекалено бързо, за да го осмислиш. Може би – понякога.

Но не и днес. Сега те пътуваха по безкрайна двупосочна магистрала през гористите хълмове на Кънектикът.

– Защо не ни казахте, че дядо Съоренсон живее на края на света? – започна да недоволства братът на Кендра, Сет.

Беше на единайсет години и наесен щеше да бъде в шести клас. Беше се уморил от видеоиграта – доказателство, че наистина бяха поели на епично пътешествие.

Майка им се извърна към задната седалка.

– Малко остава. Любувайте се на природата.

– Гладен съм – отвърна Сет.

Майка им бръкна в пазарския плик, пълен с какви ли не закуски.

– Соленки с фъстъчено масло?

Сет се пресегна напред да вземе няколко. Зад волана баща им поиска бадемове бонбони „Рока“. Миналата Коледа беше решил, че са му любимите и че през цялата година иска да са му подръка. Близо шест месеца по-късно още си държеше на думата.

– А ти, Кендра, искаш ли нещо?

– Не.

Тя насочи отново вниманието си към трескавото шествие на дърветата. Майка им и баща им заминаваха за седемнайсет дни на пътешествие с кораб из Скандинавия. С тях отиваха и всичките лели, вуйчовци и вуйни. На безплатна екскурзия.

Но не защото са спечелили състезание. А защото бабата и дядото на Кендра, родителите на майка им, се бяха задушили.

Баба и дядо Ларсен бяха отишли на гости на роднини в Южна Каролина. Роднините живееха в каравана. В нея имало повреда, изтекла газ и всички вътре се задушили, докато спят. Преди много време баба и дядо Ларсен бяха обявили, че оставят парична сума – за пътешествие с кораб из Скандинавия, на което след смъртта им да заминат всичките им деца заедно с половинките си. Внуците не бяха поканени.

– Няма ли да ви е скучно цели седемнайсет дни на тоя кораб? – попита Кендра.

Баща им я погледна в огледалото за обратно виждане.

– Храната ще бъде невероятна. Охлюви, хайвер и какво ли още не.

– Не изгаряме от желание да ходим на това пътешествие – рече натъжена майка им. – Когато са ни завещали тези пари, баба ви и дядо ви едва ли са мислели, че ще умрат при злополука. Но ние ще ги оползотворим по възможно най-добрия начин.

– По пътя корабът спира в разни пристанища – обясни баща им – отклоняваше съвсем преднамерено разговора в друга посока. – Част от времето ще прекарваме на сушата.

– Седемнайсет дни ли ще се влачим с тази кола? – обади се и Сет.

– Още малко, и сме там – отговори баща им.

– Толкова ли е наложително да оставаме при баба и дядо Съоренсон? – попита Кендра.

– Ще бъде забавно – каза баща им. – Би трябвало да се чувствате поласкани. Те не канят почти никого.

– Именно. Познаваме ги съвсем бегло. Живеят като отшелници.

– Не говори така, те са мои родители. – напомни баща им. – Щом аз съм оцелял...

Пътят престана да се вие сред гористите хълмове и навлезе в някакъв град. Спряха на един светофар и Кендра загледа как една дебелана сипва бензин в минивана си. Предното му стъкло беше прашно, но жената явно нямаше намерение да го мие.

Кендра погледна напред. И предното стъкло на тяхната кола беше мръсно, по него имаше размазани мушици, въпреки че баща им го беше почистил последния път, когато бяха спрели да заредят. Днес бяха пропътували цялото разстояние чак от Рочестър. Кендра знаеше, че поканата за гостуването не идваше от баба и дядо Съоренсон. Беше чула случайно как майка им моли дядо Съоренсон да вземат децата за малко. На погребението.

При спомена за него Кендра потрепери. Преди това имаше бдение: баба и дядо Ларсен бяха изложени за поклонение в еднакви ковчези. На Кендра ѝ стана неприятно да гледа дядо си Ларсен с грим. Кой ненормалник беше решил, че след като някой умре, трябва да наемеш човек, който да го препарира като звяр, преди да го погребат? Кендра предпочиташе да ги помни живи, а не представени по такъв нелеп начин с най-хубавите си дрехи. Именно баба и дядо Ларсен бяха участвали в живота ѝ. Бяха прекарвали заедно много празници и тя им беше ходила за дълго на гости.

Кендра почти не помнеше да е посещавала баба и дядо Съоренсон. Някъде по времето, когато майка им и баща им се бяха оженили, бабата и дядото бяха наследили имение в Кънектикът. Никога не ги бяха канили на гости и рядко отскачаха до Рочестър. А и да дойдеха, почти винаги се появяваха поотделно. Бяха идвали заедно само два-три пъти. Бяха мили, но Кендра, кажи-речи, не ги беше виждала и не се чувстваше свързана с тях. Знаеше, че баба ѝ е преподавала история в университета, а дядо ѝ е пътувал много, понеже имал малка фирма за вносни стоки. И почти нищо друго.

Всички се изненадаха, когато дядо Съоренсон се появи на погребението. Беше минала повече от година и половина от последното гостуване. Той се бе извинил, че жена му я няма – не се чувствала добре. Двамата все си намираха оправдание. Понякога Кендра се питаше дали не са се развели тайно.

Към края на поклонението тя чу как майка им убеждава дядо Съоренсон да вземе децата. Стояха в коридора зад ъгъла при залата за поклонение. Още преди да я видят, Кендра ги чу да си говорят и спря – да подслуша какво обсъждат.

– Толкова ли не могат да останат при Марси?

– При други обстоятелства щяха да отидат у нея, но и тя идва на пътешествието с кораба.

Кендра надзърна иззад ъгъла. Дядо Съоренсон беше облечен в кафяво сако с парчета кожа на лактите и носеше папийонка.

– Къде ще отидат децата на Марси?

– У свекъра и свекърва ѝ.

– Защо не вземете детегледачка?

– Две седмици и половина са много време за детегледачка. Спомних си как веднъж ти спомена, че искаш да дойдат за известно време при вас.

– Да, така е. Но толкова ли е наложително да е в края на юни? Не може ли през юли?

– Пътешествието с кораба не може да се премести. Не е ли все едно?

– По това време съм страшно зает. Не знам, Кейт. Нямам опит с деца.

– Изобщо не ми се ходи на тази екскурзия, Стан. Отиваме само защото за родителите ми е било важно. Не искам да те притискам.

Още малко, и майка им щеше да се разплаче. Дядо Съоренсон въздъхна.

– Сигурно ще намерим къде да ги заключим.

При тези думи Кендра се махна от коридора. Оттогава, макар и да си мълчеше, се страхуваше много, че ще ходи при дядо Съоренсон.

След като излезе от града, автомобилът започна да се изкачва по стръмен наклон. После пътят заобиколи едно езеро и се залута сред ниски гористи хълмове. От време на време подминаваха по някоя пощенска кутия. Случваше се да зърнат между дърветата и къща или само дълга алея.

Завиха по път, който беше по-тесен, и продължиха нататък. Кендра се наведе напред и провери колко бензин им остава.

– Татко, резервоарът е пълен на по-малко от една четвърт – каза тя.

– Още малко, и пристигаме. Ще заредя, след като ви оставим.

– Толкова ли не можем да дойдем и ние на пътешествието с кораба? – попита Сет. – Ще се скрием в спасителните лодки. А вие ще ни носите тайно храна.

– Деца, при баба и дядо Съоренсон ще ви бъде много по-забавно – започна да ги увещава майка им. – Само почакайте, и ще видите. Не се лишавайте от тази възможност.

– Пристигнахме – оповести баща им.

Подкараха по посипана с чакъл алея. Кендра не видя и следа от къща, а алеята направи завой и хлътна сред дърветата.

Докато чакълът пукаше под гумите, автомобилът подмина няколко табели с надписи, че се намират в частна собственост. Други предупреждаваха нарушителите. Четиримата се озоваха с автомобила при ниска метална порта, която беше отворена, но можеше и да се затвори – да не влизат чужди хора.

– Това е най-дългата алея на света! – измърмори Сет.

Колкото по-нататък отиваха, толкова по-необичайни ставаха и надписите. „Частна собственост“ и „Влизането забранено“ отстъпиха място на „Внимание, стреля се с пушка“ и „Който навлезе в частния имот, ще бъде наказан“.

– Ама че странни надписи – отбеляза Сет.

– По-скоро страшни – промърмори Кендра.

След поредния завой алеята ги изведе при висока ограда от ковано желязо с лилии отгоре. Двойната порта беше оставена отворена. Докъдето поглед стигаше, оградата продължаваше навътре сред дърветата. До нея беше сложена последната табела: „Чака те сигурна смърт“.

– Дядо Съоренсон да не страда от мания за преследване? – попита Кендра.

– Тези надписи са шега – поясни баща им. – Татко е получил земите в наследство. Сигурен съм, че оградата си е била тук и преди.

Минаха през портата, но пак не видяха къща. Само още дървета и храсти. Прекосиха някакъв поток по малко мостче и тръгнаха да изкачват полегат хълм. Там дърветата внезапно свършиха и в другия край на широката морава изникна къща.

Беше голяма, но не огромна, с много фронтони и дори с куличка. След оградата от ковано желязо Кендра очакваше замък или дворец. Къщата бе от тъмно дърво и камък и изглеждаше стара, но добре поддържана. Паркът беше по-внушителен. Пред къщата имаше градина с пъстри цветя.

Със старателно подрязания жив плет и езерото с рибки дворът изглеждаше още по-красив. Зад къщата се извисяваше огромна кафеникава плевня с височина най-малко пет етажа, отгоре ѝ стърчеше ветропоказател.

– Харесва ми – каза майка им. – Жалко, че няма да останем всички.

– Никога ли не си идвала тук? – учуди се Кендра.

– Не. Само баща ви е идвал два-три пъти, преди да се оженим.

– Правят всичко възможно да отблъснат посетителите – обясни баща им. – Никой – нито аз, нито чичо Карл и леля Софи – не е прекарвал тук много време. Направо не го проумявам. Вие, деца, сте късметлии. Провървя ви. Ако не друго, можете да си играете в езерото.

Спряха пред гаража. Входната врата се отвори и се появи дядо Съоренсон, следван от тънък като върлина висок мъж с големи уши и по-възрастна слаба жена. Майка им, баща им и Сет слязоха от колата. Кендра продължи да седи вътре и да наблюдава.

На погребението дядо им бе дошъл гладко избръснат, сега обаче беше с къса бяла брада, облечен в избелели джинси, работни обувки и фланела с дълги ръкави.

Кендра се взря изпитателно в по-възрастната жена. Не беше баба Съоренсон. Въпреки бялата коса тук-там с по някой черен кичур лицето ѝ сякаш бе неподвластно на времето. Леко дръпнатите ѝ очи бяха черни като кафе, а от чертите ѝ се подразбираше, че е потомка на азиатци. Ниска и леко прегърбена, жената бе запазила екзотичната си хубост.

Дядо им и високият слаб мъж отвориха багажника на колата и започнаха да вадят куфарите и саковете.

– Идваш ли, Кендра? – попита баща им.

Тя отвори вратата и скочи на чакълестата алея.

– Само ги занеси в къщата – каза дядо им на баща им. – Дейл ще ги качи в стаята.

– Къде е мама? – попита баща им.

– На гости на леля ти Една.

– В Мисури ли?

– Една си отива.

Кендра не помнеше да е чувала за леля Една, затова новината не значеше много за нея. Тя погледна къщата. Забеляза, че прозорците са от стъкло на мехурчета. Под стрехите имаше гнезда.

Всички тръгнаха към входната врата. Баща ѝ и Дейл носеха по-големите сакове. Сет стискаше по-малка платнена чанта и кутия от овесени ядки. Там държеше най-важните си неща. Кутията беше пълна с какви ли не дребни предмети – Сет беше решил, че ще му потрябват, ако му се случи някое приключение: ластичета, компас, вафли, монети, воден пистолет, лупа, пластмасови белезници, връв, свирка.

– Това е Лина, нашата икономка – каза дядо им. По-възрастната жена кимна и им махна леко с ръка. – Дейл ми помага да поддържам парка.

– Каква си ми хубава – каза Лина на Кендра. – Сигурно си на около четиринайсет години.

Говореше с лек, непознат акцент.

– Ще ги навърша през октомври.

На входната врата имаше желязно чукче: таласъм с присвити очи и халка на устата. Дебелата врата беше с тежки панти.

Кендра влезе в къщата. Антрето беше с лъскав дървен под. В бялата керамична ваза върху ниската масичка имаше поувехнали цветя. Отстрани, до черната пейка с висока облегалка с дърворезба, стоеше голяма месингова окачалка. На стената висеше картина, изобразяваща лов на лисици.

Кендра надзърна в една стая с дъсчен под, покрит изцяло с огромен килим на шарки. Както и самата къща, мебелите бяха стари, но добре поддържани. Повечето дивани и кресла бяха като в къща музей.

Дейл тръгна с някои от саковете нагоре по стълбите.

Лина се извини и влезе в друга стая.

– Къщата ви е красива – отбеляза майка им. – Жалко, че нямаме време да я разгледаме.

– Може би на връщане – каза дядо им.

– Благодаря, че се съгласи децата да останат при вас – рече баща им.

– За нас е удоволствие. Но да не ви задържам.

– Времето ни притиска – извини се баща им.

– Хайде, деца, и да слушате дядо Съоренсон – подкани майка им.

После прегърна Кендра и Сет. Момичето усети как очите му се пълнят със сълзи. Постара се да не им дава воля.

– Приятно пътешествие.

– Ще се върнем, преди да сте усетили – обеща баща им, като прегърна Кендра и разроши косата на Сет.

Майка им и баща им им махнаха за довиждане и излязоха навън. Кендра отиде до вратата и загледа как се качват в колата. Докато потегляха, баща им натисна клаксона. След като автомобилът се скри зад дърветата, на Кендра отново ѝ се доплака.

Майка им и баща им сигурно се смееха от облекчение, че отиват сами на най-дългата почивка, откакто са се оженили. Кендра сякаш чуваше как звънтят кристалните чаши на наздравичите. А тя стоеше тук изоставена. Кендра затвори вратата. Както винаги, Сет се държеше като пълен непукист и разглеждаше красивите фигури на декоративен шах. Дядо им стоеше в антрето и наблюдаваше Сет, но колкото и любезно да се държеше, личеше, че е притеснен.

– Не пипай фигурките – подкани Кендра. – Изглеждат скъпи.

– О, не се притеснявай – отвърна дядо им. Но от начина, по който го каза, Кендра долови как му е олекнало, че Сет е оставил шаха. – Да ви покажа ли стаята?

Двамата тръгнаха след него по стълбището, а после по застлания с килим коридор стигнаха до тясна дървена стълба в подножието на бяла врата. Дядо Съоренсон продължи по скърцащите стъпала.

– Рядко посрещаме гости, особено деца – обясни той през рамо. – Реших, че ще се чувствате най-добре на тавана.

Отвори вратата и двамата влязоха след него. Кендра се бе приготвила за паяжини и уреди за изтезание и с облекчение видя, че таванът всъщност е уютна стая за игра. Беше просторна, чиста, светла и дълга и в нея имаше две легла, отрупани с детски книжки лавици, невградени гардероби, мънички тоалетки, люлеещ се еднорог, ракли с какви ли не играчки и кокошка в кафез.

Сет се запъти право към нея.

– Много яко!

Пъхна пръст през тънките пръчки в опит да докосне оранжевозлатистите пера.

– Внимателно, Сет – предупреди го Кендра.

– Няма страшно – намеси се и дядо им. – Г-ца Златни пера е по-скоро домашна любимка, отколкото кокошка от курник. Обикновено за нея се грижи баба ви. Реших, че, вие деца, няма да имате нищо против да я отмените, докато тя отсъства. Трябва да храните кокошката, да ѝ чистите кафеза и да събирате яйцата.

– Ама тя снася яйца! – ахна изненадан и зарадван Сет.

– По едно-две на ден, стига да я храните добре – обясни дядо им. Той им показа бялата пластмасова кофа със зърно до кафеза. – Предостатъчни са една шепа сутрин и една вечер. През два-три дни трябва да чистите кафеза, гледайте постоянно да има вода. Сутрин ѝ даваме по паничка прясно мляко – намигна старецът. – Това е тайната за производството на яйца.

– Може ли да я извадим?

Кокошката се бе доближила до Сет и сега вече той можеше да я гали с пръст по перата.

– Но после да я върнете в кафеза. – Дядо им се наведе и пъхна пръст между пръчките, но г-ца Златни пера го клъвна веднага. Той си дръпна ръката. – Никога не ме е обичала особено.

– Някои от играчките изглеждат скъпи – отбеляза Кендра, която беше отишла при богато украсена къщичка за кукли във викториански стил.

– Играчките са за това – да си играете с тях – отвърна дядо им. – Постарайте се да не ги повреждате, това е достатъчно.

От кафеза Сет се премести при малкото пиано в ъгъла на стаята. Натисна клавишите и звуците, които се чува, не бяха каквито бе очаквала Кендра. Оказа се, че това е малък клавесин.

– Смятайте стаята за свое владение – рече дядо им. – В разумни граници. Няма да ви притеснявам и да ви карам да чистите, стига да се отнасяте с уважение към останалите неща в къщата.